

at se, at 279 000 Personer — og saa har vi altsaa slet ikke taget dem med, som har under 6000 Kr. Formue — tilsammen har opsparet 10 Milliarder Kroner. Der maa have været megen god Villie til at spare trods Banksvindel og den Beskatning, vi kender fra de foregaaende Regeringsaar. Jeg glæder mig navnlig over at se, at der virkelig er 500 Personer, der har været saa sparsommelige, at de nu har over 1 Mill. Kr. Formue. Jeg ser, at der er 97 Personer i det haardt ramte Landbrug, som har opsparet mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Mill. Kr., og at der er 457 Landmænd, som har henlagt mellem 200 000 Kr. og $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er dog ganske opmuntrende at se, thi for dem kan der altsaa ikke være nogen særlig Nød paa Færde; de har da noget i Ryggen at staa imod med i disse vanskelige Tider. Se, alt dette er bevaret og udviklet trods de daarlige Tider, trods de 900 Mill. Kr.'s Tab ved Banksvindel og daarlig Forvaltning.

Jeg tror, det maa jeg sige, ikke et Ord af Talen om, at Kriseafgiften paa 23 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. skulde have den fordærlige Indflydelse, som de to ærede Medlemmer af Venstre og de Konservative har foregivet. Noget helt andet er — men det har de Herrer ikke sagt —, at der maaske mangler den nationale Fællesfølelse, som er nødvendig, hvis der skal bringes et Offer i en alvorlig Tid fra de bedre stillede til de mindre godt stillede. Det var det, der saa smukt fandt Udtryk, da Bladet „København“ forleden Dag skildrede overfor Arbejderne, hvorledes de havde at indrette sig; man skrev, at naar et Skib var ude i haard Sø, kunde det ikke nytte noget, at man klagede, saa maatte man tage en haardere Tørn end i Magsvejr, selv om det gaar ud over Frivagten. Dette gælder ikke blot Arbejderne; det gælder os alle sammen; det gælder alle, at de maa tage en haardere Tørn i disse daarlige Tider, selv om det gaar ud over Frivagten, og selv om det gaar ud over Millioner.

Jeg kan kun beklage, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ogsaa havde visse Betæneligheder ved Kriseafgiften. Dels sagde det ærede Medlem, at der ikke blev Anvendelse for saa stort et Beløb, for han fraraadede forskellige af de foreslaaede Foranstaltninger — det, at det ærede Medlem fraraader visse Bevillinger, er nu ikke tilstrækkelig Grund til at paastaa, at der ikke bliver Anvendelse for Beløbet —, og dels var det ærede Medlem imod Afgiften, fordi han ikke mente, den var retfærdig nok. Dette sidste har selvfølgelig været

Genstand for omhyggelig Overvejelse, ikke siden i Gaar, da det ærede Medlem talte, men i flere Maaneder. Det er klart, at Finansministeren og Finansministeriet har søgt at finde en Form, som var den efter disse tekniske Eksperters Mening bedst mulige. Men jeg skal straks tilføje, at der er selvfølgelig Villighed til at modtage Forslag, der paa dette Punkt forbedrer Kriseafgiftsforslaget; jeg har selvfølgelig ventet — derfor har jeg forelagt Forslaget —, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard som sædvanlig sad her og betragtede det som sin kære Pligt at forbedre vore skitsemaessige Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde imidlertid, at han ikke vilde have en saadan Kriseafgift, han vilde have Omlægning uden Skatteforhøjelse. Jeg lyttede med største Interesse til dette Afsnit af det ærede Medlems Tale, men der kom ikke en Antydning af en reel Anvisning paa, hvordan det skulde gaa til — nogle Talemaader om Retfærdighed, om Omlægning uden Skatteforhøjelse, men ikke en Antydning af, hvorledes det skulde gaa til, og jeg tror, at det ærede Medlem kan sidde i Aarevis i Udvalget uden at komme i Tanker om det, thi hvis dette var noget, man kunde gøre, saa havde man gjort det i det foreliggende Forslag. Det er selvfølgelig muligt, det indrømmer jeg, at man kan gøre noget saadant som at paalægge nogle Borgere en Afgift, som saa skal gives til andre; det kan maaske nok gøres under forskellige Former, men aldrig saadan, at den, der skal afgive noget, ikke føler det. Hvordan det end sker, om det sker ved maanedlige Afdrag eller Betaling en Gang for alle, om det sker med den ene eller den anden Fordelingsmaade: de, der skal afgive noget, kan ikke undgaa at komme til at føle det; det kan blive noget mindre eller noget mere, der skal afgives, men en Afgift vil det være for dem, der skal afgive noget, ogsaa hvis man var i Stand til at praktisere de Tanker, som det ærede Medlem syslede med om at lægge Afgiften paa dem, hvis Formue efter en Undersøgelse viste sig at være forøget efter et vist Tidspunkt, og som ikke havde lidt Tab igen paa Varelagre, eller hvad det alt sammen var, det ærede Medlem vilde have taget i Betragtning. Selv med den største Villie med Hensyn til at imødekomme Ønsket om at søge Loven afpasset efter saadanne Linier vil det alligevel blive en Forhøjelse, en Afgift, noget, som Folk skal ud med, hvis det skal kunne hjælpe andre; ellers bliver det ikke noget.

Men, som sagt, om en anden teknisk